

QUÆSTIO MEDICA,
 QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
 MANE DISCUTIENDA
 IN SCHOLIS MEDICORUM,
 Die Jovis vigesimâ. septimâ Januarii 1707.
 M. SALVATORE CLUSCARD,
 DOCTORE MEDICO,

P R A E S I D E.

AN Partus naturalis causa, Menstrua per gestationem suppressa?

I.

CORPUS Hominis, ut cætera viventia, certo propagatur semine, quod ovum rectè dicitur. In ovo, non materia futuræ Corporis, sed ipsum aliquando nasciturum Corpus delineatum concluditur. Igitur generatione non procreatur Corpus, sed per hanc, quod ovo inest, jam formatum crescendi facultatem accipit. Humore enim seminali Maris densa corpusculi compages relaxatur, intusque primus dederit succus, de quo grandescit Embryo: & in hoc Conceptus ratio. Humor seminalis non per tubam ad ovum ascendit, verum in uterum projectus subit vasa, sanguinique affunditur. Hujus liquoris aspergine vertitur sanguinis, succorumque indoles, tumescit ovarium, hacce inflatione exprimitur ovum ex ovario, & per tubam, Proboscidis instar, tunc temporis protensam, dederit in uterum, cui conglutinatur alimoniae causa; nec inde excernitur, nisi adhæsione dissoluta.

II.

UTERUS aurâ seminali perfusus mollitur, mollita, laxataque hiant ejus vasa, à quibus lento destillat virus, quo, velut Glutine, ovum fundo uteri adhærescit. Manante ex uteri porulis novo humore, vasorum umbilicalium radices explicantur,

quarum turgida oscula in referatas uteri Cotyledones, quādam quasi inoculatione, inseruntur. Continuō affluens humor placentam auget, firmatque ejus cum utero connexionem; atque redundans per ductus umbilicales jam patentes labitur in fœtum, cuius partes paulatim amplificat, & motui reddit aptas, vitæque functionibus obeundis. Grandior Fœtus eodem commeatu dulcem & validiorem alimoniam, atque spiritum recipit: nusquam ore. Hoc accretionis mysterium detegunt ea, quæ è terrâ nascuntur; Plantarum enim, & Hominis naturæ eâ in re similes sunt. In semine plantarum conspicuntur placenta seu lobi, yasa umbilici instar, & in germine delineata planta. Jam verò ubi semen florum odore fecundum in terram demissum est, humore quodam ab ipsâ impletur; semen humoris plenum distenditur, lobi intumescunt, & emergunt; radices deinde expanduntur. Jactis in terram radicibus, uberioris validiusque in plumulam ascendet alimentum, cuius impulsu, & copiâ, caulis, folia &c. truduntur, & auctantur. Itaque plantæ, & homini idem oriundi atque crescendi tenor est: & ut planta fundi sui refert salubritatem, vel insalubritatem, pariter fatus matris valetudinem.

III.

EO ET US tandiū retinetur intrâ uterum, huic quandiū placentâ conglutinata est. Ubi verò secundæ ab utero diductæ sunt, vel evulse, forâs exire cogitur. Has evellunt multa: casus, ictus, vehementiores animi, & corporis motiones, vacuationes immodicæ, tenesimus; quin & Prægnantis constitutio. Quæ enim præter naturam tenues uterum gerunt, abortiunt donec habitiores evaserint. Quæ vero mediocriter corpulentæ abortum faciunt secundo mense aut tertio sine occasione manifestâ, itis acetabula uteri mucoris sunt plena, nec præ pondere fœtum continere possunt, sed abrumpuntur. Haec sunt crudi, & præternaturalis partus occasiones. Si nulla supervenit violentia, naturalis & matura contingit, ut plurimum, partio septimo mense, octavo, nono, & decimi initio. His temporibus menstruorum orgasmo junctura dehiscit, & secundæ ab utero diducuntur. Septimo mense natus puer, aut incipiente nono minus vitalis est, quam ille qui exacto nono, aut decimo incipiente nascitur. Partum octimestrem nequaquam vitalem esse asseruit Hippocrates. Septimestris partus earum est potissimum Mulierum, quæ juvenculæ sunt, utero primum ferunt, parumque à menstruis purgantur; in his tenax non est placentæ cum utero cohaerentia, quam incipiens, tum menstruorum aestus facile solvat. Quæ vero partum jam ex-

pertæ sunt, liberaliterque repurgantur, atque post fluxum menstruum statim concipiunt, hæ ad noni mensis finem, vel decimi initium fœtum gerunt. Sic dispositæ patentiora habent uteri vasa, in qua profundè reconduntur fœcundarum papillæ, non illinc exprimendæ, nisi menstrua plenis vasis spument.

I V.

NATURALIS partus Causæ vulgo perhibentur, Fœtus grandioris pondus, quod uteri ferre amplius nequeunt: alimenti inopia, & respirandi necessitas, quibus urgetur Infans; ulterioris ergo moræ impatiens manibus pedibusque calcitrat, tunicas, quibus involvitur, rumpit, & foras exit. Has de partu naturali opiniones quām plurimi imbibent: verū aliter se res habet. Infans etero inclusus nullā aëris, cuius usūrā nondum fruitus est, spirandi cupidine sollicitatur. Non defectū alimenti molitur existum; nam quandū secundæ affixa sunt utero, necessarium ipsis sufficitur alimentum. Non corporis pondus uterum sese contrahere cogit; retinaculo enim suspenſus fœtus, gravior non est, nec uterū premit. Partus hic naturalis ordo est: Laxatur primum vinculum, delabitur deinde infans in os uteri, tum vulva (cuius natura mirabilis cum in multis aliis, tum in hac re quoque facile cognoscitur) coarctatur, os uteri adaperitur, ac tandem fœtus propulsus excidit. In caput conversus sèpius prodit; gravissimæ enim ei sunt superiores partes ex umbilico libratae; unde momento suo in caput magis inclinat, & tum mulier facilè parit. Aliquando tamen in transversum, aut in pedes conversum se offert; si illuc momentum vergat, vel propter uteri amplitudinem, vel quod Parturiens in partus dolore quicquidere non potuit: tunc difficultem Mulier partum sentit. Quæ primos partus experiuntur, præcipue laborant; Quæ verò partus jam expertæ sunt, minorēs eas dolores occupant; omnium minimè dolent, quæ multoties pepereré. Corpore egresso umbilicus sequitur, ex quo secundæ dependent; post hæc humor decurrit cruentus, qui viam partus purgamentis sternit; denique ipsæ purgationes eliminantur, quæ per graviditatem collectæ, & juxta datus à naturā modos, ante partum exastuantes, secundas ab utero sejunxerunt.

V.

MENSTRU A fœcunditati viam parant: Partus naturalis causa sunt. Per gestationem supprimuntur, quibusdam gravidis stillant per vaginam: unde fœtus debilitatur; copiosius fluentia abortum faciunt. In non prægnantibus Mulieribus singulis

æstuat mensibus sanguis, & fluit per loca muliebria: quasi peculia-
rem vim in corporibus mensis haberet. Aurâ seminali compressus
filet, nec exitum tentat. Evanido semel seminis odore in sese redit,
sincerusque pristinum concipit fervorem, quo despumat, abun-
dansque perfluere nititur. Fervore sanguinem mensibus, in quos
naturalis incidit partus, non dubiis cognoscitur signis. Quæ enim
ante exitum menstruorum apparere solent, ea mox Parituris super-
veniunt. Sed quâ septimo, octavo, nono, vel decimo mense, non
alias, fervet sanguis? Causa latet: Ut & multarum eximiarum mu-
tationum, quæ in Corporibus fiunt; aliæ diebus, mensibus aliæ, aliæ
annis. Pueris, ubi septem menses attigerunt, dentes apparere incipiunt,
provectioribus excidunt, & alii oriuntur; circa annum decimum
quartum pubescunt Pueri. Itaque sanguis indictis fervet tem-
poribus, & violentior in uterum per vasa influens, raram modo
eius substantiam densat, atque hiantes cotyledones astringit. Con-
strictione loculorum marcidæ deprimuntur Papillæ, atque elabun-
tur; soluto nexus Fœtus subficit, ostioque uteri incumbens
portam proterit. Iniquo pondere os uteri conculcatum, totum
ipsum ad validas contractiones incitat; non secus ac vesica calculi,
in ejus cervicem illapsi, pondere tracta colligit sese omni ex parte,
ut calculum expellat. Hâc sub pressurâ, abdominis musculi & dia-
phragma contrahuntur; quibus nixibus conjunctis Fœtus ab utero
emittitur in luminis oras.

ERGO partus naturalis causa, Menstrua per gestationem suppressa.

Domini Doctores disputaturi.

<i>M. Salvator Cluſcard, Pra- ſes.</i>	<i>M. Claudio Vergne.</i>	<i>M. Franciscus Afforty.</i>
<i>M. Claudius du Cerf.</i>	<i>M. Carolus Contugi.</i>	<i>M. Germanus Preaux, Pro- fessor Regius.</i>
<i>M. Joannes-Baptista Engue- hard.</i>	<i>M. Franciscus Vernage, Phar- macie Professor.</i>	<i>M. Petrus Daquin, Rei Hir- baria in horto Regio Professor.</i>

Proponebat Parisiis JOANNES-CLAUDIUS-ADRIANUS
HELTETIUS Parisinus, Baccalaureus Medicus.
A. R. S. H. 1707.